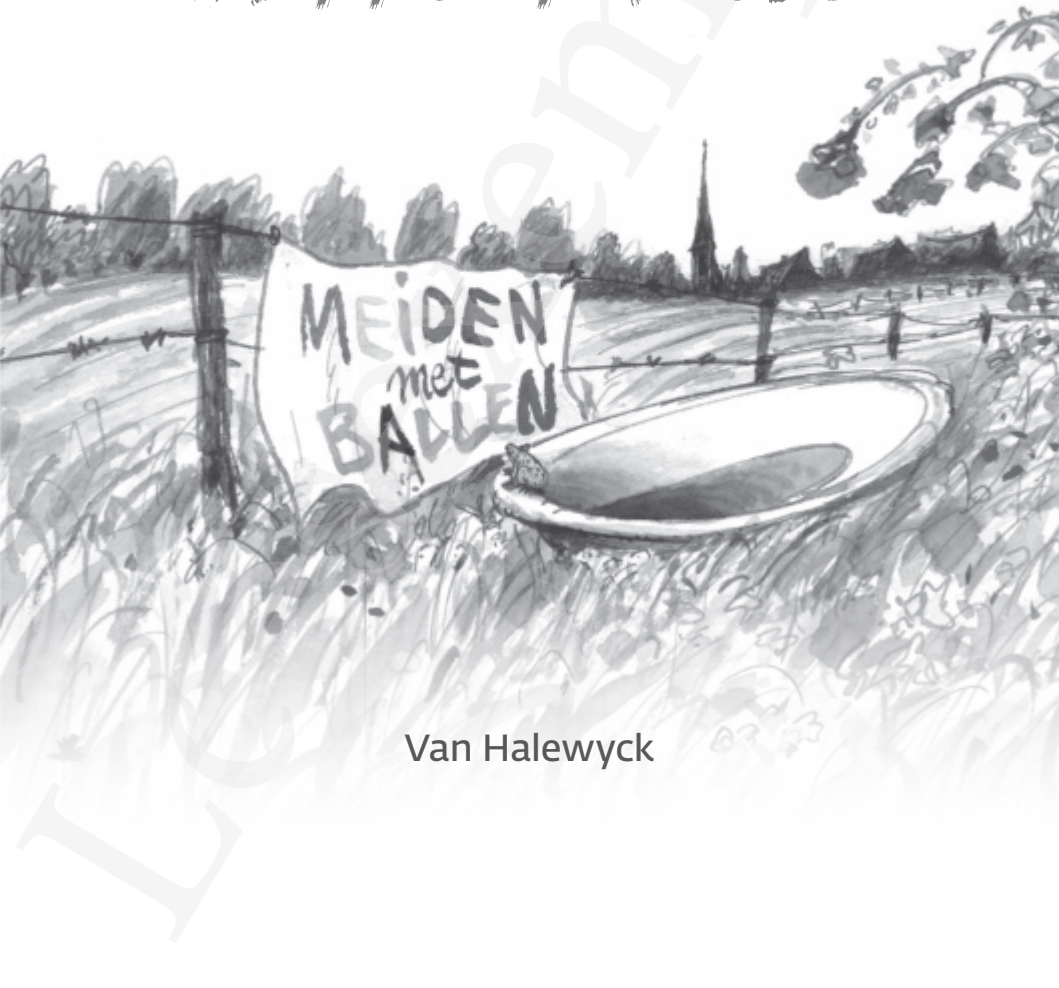

FC DE VLAMMENDE MODDERDUIVELS

Leesexemplaar

E
MARC DE BÄL

FC DE VLAMMENDE MODDERDUIVELS

Van Halewyck

'Mijn zoon kreeg een hekel aan voetballen op straat, want dat deed hij de hele week al bij AZ. Uiteindelijk werd hij weggestuurd bij AZ. Het was de gelukkigste dag in mijn leven.'

Nico Dijkshoorn

Een kwart van de ouders van voetballende kinderen hoopt dat hun kleine ster later bij een grote club zal schitteren. De helft van dat kwart is er zelfs rotsvast van overtuigd dat hun supergetalenteerde spruit in eerste klasse zal spelen en het misschien wel tot Rode Duivel of Red Flame schopt.

Helaas pindakaas, amper 1,3 procent van alle Vlaamse clubs speelt in eerste klasse, waar bovendien ook nog eens (te) veel buitenlandse spelers rondlopen.

'Wild, wild horses, we'll ride them someday...'

The Rolling Stones

EEN WOORDJE VAN DE BELGIAN RED FLAMES

Wat fijn dat je dit boek openslaat! Dat wil waarschijnlijk zeggen dat je af en toe graag een boek leest én houdt van het heerlijke spelletje dat voetbal heet. Dat is reuzetoevallig: wij bij de Red Flames doen dat ook. Soms lijkt het alsof voetbal vooral iets voor jongens is. Iedereen kent Kevin De Bruyne, Eden Hazard en Dries Mertens, en ook in *De katten van Kruisem* speelt Joppe de pannen van het veld. Maar voetbal is niet alleen voor jongens. Meisjes kunnen dat net zo goed.

De jongens en meisjes van FC De Grasbijters spelen in dit boek vrolijk samen – om te weten hoe goed ze dat doen, moet je het uiteraard lezen – en zo kan het ook! Misschien krijg jij na het lezen ook zin om te voetballen, maar durf je aan de jongens van je klas niet te vragen om tijdens de speeltijd mee te spelen. Of misschien vind je het als jongen nogal raar dat er meisjes willen meedoen. Niet bang zijn! Voetbal is in de eerste plaats een teamsport, en in een team is iedere speler welkom.

Bij de *Koninklijke Belgische Voetbalbond* willen we jou heel graag helpen, zodat ook jij kan voetballen. Dat kan zelfs bij jou in de buurt. Daarnaast vinden wij het heel belangrijk dat ook meisjes de weg naar voetbal vinden en dat er meer

vrouwenploegen ontstaan. Want soms gaan meisjes voetbal zelfs zo leuk vinden dat ze niks anders meer willen doen. Dat bijna heel hun leven uit voetballen bestaat.

Daar kan Justien, onze keepster bij de Red Flames, van meespreken: ‘Voor mij is voetbal niet zomaar een hobby of werk. Het is een manier van leven. Een leven dat ik voor mezelf uitstippel en deel met anderen. Want is er iets leukers dan samen met je vriendinnen doen wat je graag doet?’

Ook voor Tessa, kapitein van de Red Flames, is voetbal heel belangrijk: ‘Voor mij is vrouwenvoetbal gelijk aan deel uitmaken van girlpower. Voetbal heeft me geholpen om een sterk meisje te worden dat weet wat ze wil, speelt voor wat ze waard is en samen met haar team plezier heeft. Samen goede wedstrijden spelen, maar ook eens minder goede, en vooral veel fun hebben, want alleen zo word je beter! En wie weet, misschien win je ooit de Gouden Schoen!’

Is voetbal ook iets voor jou? Kriebelt het al om het veld op te gaan? Neem dan zeker een kijkje op www.rbfa.be. Maar eerst even het boek lezen, natuurlijk!

Veel leesplezier!

U13B VAN FC HOUTEGEM OF FC DE GRASBIJTERS

FIENE CEULEMANS

Dat ben ik dus. Net 12 geworden. Een meid met pit, noemt mams me, omdat ik van aanpakken weet en niet op mijn kop laat zitten. Zeker niet door mijn vier jaar oudere broer, Eden, die vindt dat voetbal de op één na stomste sport ter wereld is.

TIBBE GOOSSENS

Wordt er volgende maand 12, supersnelle spits, krijgt bij ons helaas te weinig ballen. Mijn klasgenoot en al jaren mijn beste vriend. De enige ter wereld die me (heel mooi!) Fie noemt. Testte vorig seizoen bij een grote club, maar vond het daar niet leuk en keerde terug naar FC Houtegem. Omdat hij mij miste. Al heeft hij mij dat tot nu toe nog altijd niet persoonlijk gezegd.

TITA VAN KERKHOVEN

11 jaar, kloeke en kleinste spring-in-'t-veld van de ploeg. Maar zeker niet de minste, integendeel. Vindt jongens maar niets. Weet van aanpakken en verliest niet graag. Helaas gebeurt dat dus regelmatig. Echte flapuit, die geen blad voor haar mond neemt. Ziet er met haar kort haar eerder als een jongen uit.

GRIET EN MARTE VAN HAVERMAET

Tweelingzussen van 11. Echte giechelmeiden en jongensgek. Marte wint wel graag en is altijd wat kregelig als we weer eens hebben verloren. Kunnen wegens de situatie thuis helaas niet altijd komen trainen.

SIMON BIESMANS

Net 11 geworden, onze immer 'zwevende' doelman. Zit liever met zijn veel te grote 'magische' keeperspet, die hij van zijn opa heeft gekregen, vlinders achterna dan het spel te volgen. Heeft het vaak moeilijk om zich te concentreren, sinds hij als kleuter zwaar ziek is geweest en zijn hersenen eventjes te weinig bloed hebben gekregen. Daardoor zegt hij vaak ook woorden anders.

ZAKA(RIA) MISSIPO

Mollige vrolijkheid van 11 met Afrikaanse roots. Is altijd opgewekt en voor een frats te vinden. Lekkerbek. Zet zich, ondanks zijn overgewicht, altijd voor honderd procent in. Al verbreedert hij tijdens de match vaak met zijn directe tegenstander en vergeet daardoor dat hij aan het voetballen is. 'Spelen is belangrijker dan winnen', is zijn devies.

KORNEEL DHONT

11 jaar, een van de betere spelers, sterke verdediger. Kan wegens pianolessen helaas vaak niet komen trainen en is bijgevolg door de hoofdtrainer naar onze B-ploeg verwezen. Degelijke, maar iets te brave, bezorgde kerel, lijdt aan epilepsie en is daardoor soms eventjes weg van deze wereld.

LUCAS WULLAERT

10 jaar, de slimmerd en boekenwurm van de ploeg. Schriel kereltje met twee linkervoeten, die eigenlijk liever ballet zou volgen, maar wiens vader, de vroegere topspits van FC Houtegem, hoopt dat hij de nieuwe Messi wordt. Geboren eind december.

In de loop van het verhaal wordt de ploeg nog versterkt met...
Maar dat lees je wel.

FIENE

ZATERDAG 23 MEI

1 KAMPIGEN

Hoofdtrainer Kevin, die wij, de U13B-ploeg van FC Houtegem, of De Grasbijters, zoals wij onszelf noemen, stiekem de Lintworm hebben gedoopt, stapt vol trots met zijn lange steltbenen op het halve meter hoge podiumpje. De vader van Lucas en de opa van Zaka hebben dat gisteren in de kantine vlak onder het reclamebord van Jan Mullens, de voorzitter en hoofdsponsor van FC Houtegem, in elkaar getimmerd. De bonenstaak neemt de microfoon en tikt erop met zijn knokige wijsvinger. Een schrill gepiep snerpt pijnlijk uit de luidsprekers.

Ik stop net iets te laat mijn wijsvingers in mijn oren.

‘Hallo... Mag ik even jullie aandacht...’

Het rumoer in de kantine, die vorige maand door enkele bereidwillige ouders in de kleuren van de club is geschilderd, verstomt.

‘Speech!’ roept Boele voor het helemaal stil wordt.

Boele is de bijnaam van Bruno Mullens, de oudste zoon van onze sympathieke clubvoorzitter. De brute bullebak is tien jaar ouder dan zijn broer, Wout Mullens, de kapitein van de A-ploeg. Hij is zo dom en lomp als het achtereind van een varken en als hij een paar pinten te veel op heeft, en dat gebeurt vaak, krijgt hij een erg kort lontje en losse handjes en zoekt dan steevast met iedereen ruzie.

Vorig jaar moesten agente Nancy en haar collega zelfs tussenbeide komen, toen de amokmaker slaags raakte met enkele jonge kerels uit Rommelgem en eentje ervan het ziekenhuis in sloeg. Naar verluidt zou hij vorige maand ook zijn opgepakt en een nachtje in de cel hebben geslapen. Waarom precies weet niemand.

‘Speech!... Speech!...’ blijft Boele scanderen.

De Lintworm werpt de potige bonk een schijn-glimlach toe, duwt op een paar knopjes van de geluidsinstallatie en draait de volumeknop wat hoger. Hij tikt nog eens met zijn wijsvinger tegen de microfoon, wacht even tot hij ieders aandacht heeft en Boele eindelijk ophoudt met roepen en richt dan vol trots zijn blik op de spelers van de A-ploeg, die aan de tafeltjes voor ons vlak voor het podium zitten. *Zijn* spelers. *Zijn* jongens. *Zijn* A-ploeg. *Zijn* kampioenen. Met het trainen en coachen van onze B-ploeg bemoeit onze hoofdtrainer zich nauwelijks. Dat laat hij over aan hulptrainer Frits. Frits is wel een toffe kerel die, in tegenstelling tot de Lintworm, niet vindt dat wij per se elke wedstrijd *moeten* winnen. Hij is ook niet zo’n pietje-precies en bemoeit zich veel minder met wat er zich op het veld afspeelt. Hij geeft zelden richtlijnen en laat ons vooral spelen. Al kan hij het niet laten om bij elke kans die we krijgen steevast ‘*Kom op, vlam ’em erin!*’ te roepen.

De Lintworm schraapt zijn keel.

‘Geachte heer voorzitter, beste ouders en grootouders, beste jongens, het...’

‘En meisjes’, vult Tita aan.

Ik knik haar beamend toe.

De Lintworm werpt de flapuit een koele blik toe en forceert een glimlach.

‘En meisjes...’ vult hij koeltjes aan. ‘Het is mij een grote eer om vandaag, na onze laatste wedstrijd van het seizoen, die we alweer schitterend hebben gewonnen, deze beker uit te reiken. Ook al spelen wij bij de U13 officieel niet echt in competitieverband, toch meen ik dat wij ons met recht en reden zelf tot Kampioen van het Seizoen mogen kronen.’

‘Bravo!’ roept Boele.

‘Jiehaa!’ joelt Sam Spijbels, de graatmagere langgerekte doelman van de A-ploeg, die wij de Deklat of de Neuskeutel noemen, omdat er vaak verdroogd snot aan zijn neus hangt. Zijn vader, Staf Spijbels, de vroegere doelman van de eerste ploeg, klapt hard in de handen. De rest van de aanwezige ouders en grootouders volgt zijn voorbeeld, terwijl de Lintworm een blad papier uit zijn broekzak vist.

‘Ik heb alles netjes bijgehouden en genoteerd. Wij hebben dit seizoen geen enkele... maar dan ook geen en-ke-le wedstrijd verloren en slechts één keer gelijk gespeeld, tegen Sparta Bevergem, en dan nog door de schuld van de scheidsrechter.’

‘En of!’ beaamt de moeder van Spijbels. ‘Ze moesten die kerel levenslang verbieden nog te fluiten! Die blinde mol...’

‘Sst, schat’, sust Staf Spijbels.

‘Wat?!’ steigert de vroegere Belgisch kampioene kogelstoten.

‘Heb ik gelijk of heb ik gelijk?’

‘Ja, natuurlijk heb je gelijk, schat. Maar...’

‘Wij hebben slechts 51 doelpunten moeten incasseren en 219 doelpunten gescoord’, vervolgt de Lintworm onverstoord en zo fier als een gieter. ‘Waarvan maar liefst 117 op naam

van Jaak Bekaert. Dat verdient een extra applaus!’

Ik klap hard in mijn handen en steek prijzend mijn beide duimen op naar de topscorer. Jaak is mijn neef en klasgenoot. En een superspits dus. Verschillende grote clubs hebben hem al gevraagd om testwedstrijden te spelen. Maar oom Allen en tante Jana houden die boot wijselijk nog wat af. Jaak ziet zo’n grote club nochtans best wel zitten, ook al zou hij dan vier keer per week moeten gaan trainen en daardoor veel van zijn vrije tijd en zijn vrienden verliezen.

‘Twee-honderd-negenen-zeventig doelpunten gescoord en maar eenenvijftig tegen’, herhaalt de Lintworm. ‘Ik denk niet dat er in Vlaanderen een U13-ploeg is die beter doet.’

‘Bij ons is dat net andersom, zeker?’ merkt Griet droogjes op. ‘Ja, dat zal ongeveer zo iets zijn’, meent Simon, die vandaag de bal weer negen keer uit zijn net heeft mogen vissen.

De laatste nadat hij ruim tien meter van zijn doel met zijn keeperspet, die hij van zijn opa heeft gekregen, een dag-pauwoog achternazat. ‘Voor zover ik me grinner hebben wij maar één wedstrijd gewonnen. Tegen Trommelgem, of zowiets.’

Simon spreekt vaak woorden anders uit sinds hij als kleuter ernstig ziek is geweest. Dat komt omdat zijn *hersels*, zoals hij die noemt, toen een tijdje geen zuurstof hebben gekregen. ‘Dat klopt, Simon’, beaamt Lucas. ‘7-5 tegen Red Star Rommelgem. Tibbe maakte toen zes van de zeven doelpunten en Tita tikte nummer zeven binnen en ging toen compleet uit haar dak.’

‘En of!’ geniet Tita nog na. ‘Dat *was* ook een historisch doelpunt!’

‘Ja, dat mag je wel zeggen’, schampert Lucas. ‘Had ik die bal niet toevallig tegen jouw achterhoofd gesjot, dan was die nooit binnen gegaan.’

‘Hm, ik stond wel mooi helemaal vrij bij de tweede paal’, wijst Tita de bolleboos erop.

‘Dat is waar’, geeft Lucas toe. ‘De coach van Rommelgem schold zijn spelers toen de huid vol. Weet je nog?’

‘Eh, nee’, schudt de doelpuntenmaakster haar hoofd. ‘Dat herinner ik me niet.’

‘Ik wel’, knikt Lucas. ‘En ik herinner me ook nog dat die brulaap na de wedstrijd met Boele Mullens een heleboel pinten heeft staan drinken en mij daarna met zijn gele sportwagen bijna in de gracht reed.’

Lucas en Tita zijn de jongste spelers van onze ploeg. Maar daar houdt elke vergelijking op. Tita is een echte flapuit en een voetbalgekke spring-in-’t-velde en ziet er met haar kort geknipte lokken en kloeke lichaamsbouw meer uit als een jongen. Lucas is niet alleen de stilste, maar ook veruit de magerste speler van onze ploeg. Een stil, wat in zichzelf gekeerd, schriel kereltje met een brilletje en twee linkervoeten, die liever balletschool zou volgen, maar voetbalt om zijn vader, de vroegere topspits van FC Houtegem, een plezier te doen. Die hoopt dat zijn zoon de nieuwe Messi wordt. Maar Lucas is eind december geboren. En dat is volgens hem een zware handicap voor een voetballer. Volgens de boekenwurm heeft een grootschalig onderzoek aangetoond dat ruim de helft van alle grote voetballers van de laatste vijftig jaar in het voorjaar zijn geboren. Wie in het begin van het jaar ter wereld komt, heeft volgens datzelfde onderzoek

vijf keer meer kans om het als voetballer ver te schoppen dan iemand die op het einde van het jaar wordt geboren. Ik heb dat gecheckt en het klopt toch niet helemaal. Zo zijn onder anderen Ronaldo, Suarez en Hazard inderdaad in januari geboren, Baggio in februari en Ronaldinho, volgens paps de sierlijkste voetballer aller tijden, in maart. Maar andere supersterren, zoals Crujff, Messi, Maradona, Bergkamp en Zidane zijn later op het jaar geboren. Mbappé zelfs eind december! Net als Lucas.

‘Fiene...?’

Marte haalt mij uit mijn gepeins.

‘Eh, wat?’

‘Ik vroeg je of wij ook eens gelijk hebben gespeeld?’

‘Eh, niet dat ik mij kan herinneren.’

‘Hebben wij ook gelijk gespeeld, Frits?’ vraagt Marte dan maar aan onze coach, die wat afwezig bij ons aan de tafel zit.

‘Of hebben wij alle andere wedstrijden verloren?’

‘Soms verliezen jullie en soms wint de tegenstander’, spot Eden altijd. Eden is mijn vier jaar oudere broer. Een grote mond met een klein hartje. Zo vindt hij, na darts, voetbal de stomste sport die er bestaat. Zeker als je dan ook nog eens elke week verliest. Maar ik weet van Bram, zijn vriend, dat hij het toch wel erg fijn vindt telkens als iemand hem vertelt dat zijn zus aardig tegen een bal aan kan trappen.

Frits haalt zijn schouders op en krabt aan zijn stoppelbaard. ‘Geen idee. In het begin van het seizoen noteerde ik, net als Kevin, ook netjes alle uitslagen en wie er had gescoord, maar in november ben ik daarmee gestopt... Op aanraden van mijn psychiater.’

Simon kijkt onze coach verbaasd aan.

‘Wat? Op aanraden van uw zipiater? Echt?’

‘Grapje’, grijnst Frits.

De Lintworm vouwt zijn blad dicht en stopt het weer in zijn broekzak.

‘En mag ik dan nu vragen aan onze voorzitter en hoofdsponsor om de beker te overhandigen aan de kapitein van onze ploeg, Wout Mullens!’ glundert de spaghettisliert slijmerig.

‘Bravo!’ roept Boele van aan de toeg. ‘Van vader op zoon!’

De vader van Wout Mullens bestijgt het podium. Jan Mullens is een toffe en sympathieke kerel, met het hart op de juiste plaats. Wat helaas niet kan worden gezegd van zijn twee zonen: Bruno ‘Boele’, die meehelpt in het bedrijf, en Wout, de kapitein en libero van de U13A-ploeg. Die laatste is een verwend nest en een echte pestkop, die er prat op gaat wanneer hij de spits van de tegenstander onder de zoden heeft geschoffeld of van het veld heeft geschopt.

‘Als iemand die beker verdient, is het Jaak wel’, fluister ik Tibbe toe.

Hij knikt.

Tibbe is de spits van onze B-ploeg en een al even grote goalgetter als Jaak. Wij zijn al dikke vrienden van in de eerste klas. Helaas krijgt hij bij ons veel minder passes en maakt hij dus veel minder doelpunten. Toch speelt hij liever mee met de Grasbijters. Omdat hij dan samen met mij speelt. Ik vind dat heel lief van hem. Al heeft hij mij dat nog nooit gezegd. Maar ik zie het in zijn ogen. Die flikkeren altijd feller op wanneer hij me aankijkt. Zeker de laatste tijd,

sinds we met de zesde klas op schoolreis naar de Efteling in de rollercoaster elkaars handen zowat tot moes hebben geknepen. En ik moet eerlijk bekennen dat de leuke kriebels die ik door mijn lichaam voel fladderen telkens als ik in zijn blauwe ogen kijk, ook almaar groter worden. Mams heeft dat ook al opgemerkt. Vlinders in de buik, noemt zij dat. Stomme kalverliefde, volgens Eden.

‘Wacht, Jan! Nog een foto voor de site!’ zegt de Lintworm. Vader en zoon Mullens poseren trots met de beker tussen hen in, terwijl de Lintworm zijn smartphone neemt.

‘Zorg dat ons reclamebord er ook op staat, hè!’ glimlacht de hoofdsponsor.

De hoofdtrainer schiet enkele kiekjes en neemt snel weer de microfoon.

‘Hallo!... Mag ik nog heel eventjes jullie aandacht... Ik zou namelijk graag nog enkele mensen willen bedanken. In de eerste plaats onze hoofdsponsor, Jan!’

Er klinkt een warm en gemeend applaus.

‘De ouders die de kantine hebben geschilderd...’

Weer applaus.

‘De papa van Lucas en de opa van Zakaria, die gisteren dit podium hebben getimmerd.’

Applaus. Jan Mullens knikt de twee handige harry’s prijzend toe.

‘Marie, die maakt dat wij na elke thuiswedstrijd niet sterven van de dorst, en de smeermama’s, die elke week zorgen voor de heerlijke broodjes, die ook vandaag weer achteraan in de kantine op ons liggen te wachten.’

Groot applaus.

Firma J. Mullens en Zoon

Snel, Goedkoop en Gratis
voetbal voor de kinderen

